

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

RUTA SEPETYS

o mare *de* lacrimi

Traducere din limba engleză și note de
GABRIELA STOICA

Joana

Vina mă urmărea.

Conștiința își bătea joc de mine, căutând cearta cu lumânarea, precum un copil arțăgos.

E numai vina ta, îmi șoptea acea voce.

Am grăbit pasul și am ajuns din urmă micul nostru grup. Nemții ne-ar obliga să ieșim de pe drumul de țară, dacă ar da de noi. Drumurile erau destinate exclusiv militarilor. Nu fuseseră încă emise ordinele de evacuare, așa că oricine fugea din Prusia Răsăriteană era etichetat drept dezertor. Dar ce mai conta? Devenisem o dezertoare în urmă cu patru ani, când fugisem din Lituania.

Lituania.

Plecasem în 1941. Oare ce se mai întâmpla pe acasă? Să fi fost adevărate lucrurile îngrozitoare despre care se vorbea în șoaptă pe străzi?

Ne-am apropiat de o movilă aflată pe marginea drumului. Băiețelul din fața mea scâncea și arăta ceva cu degetul. Se alăturase grupului nostru cu două zile în urmă. Ne-am pomenit cu el ieșind de unul singur din pădure și luându-se în tăcere după noi.

— Bună, micuțule! Câți ani ai? l-am întrebat eu.

— Șase, mi-a răspuns el.

— Cu cine ești?

A făcut o pauză, coborându-și privirea spre pământ.

— Cu *Omi* a mea.

M-am întors cu fața spre pădure ca să văd dacă bunica lui își făcuse și ea apariția.

— Și unde este *Omi* a ta acum? l-am mai întrebat.

Băiețelul și-a ridicat capul, privindu-mă cu ochii măriți și vizibil tulburat.

— Nu s-a mai trezit.

Așa că băiețelul a pornit la drum alături de noi, adeseori luând-o ușor înainte sau rămânând puțin în urmă. Iar acum încremenise locul, arătând cu degetul înspre un morman de lână închisă la culoare pudrat de un strat de omăt.

Le-am făcut semn celor din grup să avanseze și, după ce s-au apropiat cu toții, am luat-o la fugă spre mormanul acoperit de zăpadă. Vântul a zburătăcit un strat de fulgi de gheață, dând la iveală chipul vânăt al unei femei moarte, de vreo douăzeci de ani, probabil. Avea gura și ochii larg deschiși, încremenită fiind într-o expresie de groază. Am scotocit prin buzunarele ei înghețate, dar fuseseră deja cotrobăite și jefuite. În căptușeala hainei i-am găsit actele de identitate. Mi le-am îndesat în palton ca să le predau Crucii Roșii și am scos târâș trupul de pe drum, ducându-l pe câmp. Deși era moartă, înghețată bocnă, nu puteam suporta gândul că tancurile ar putea trece peste ea. M-am întors în fugă pe drum, la grupul meu. Băiețelul pierdut stătea în mijlocul potecii, cu zăpada așternându-se pe el și în jur.

— Nici ea nu s-a mai trezit? m-a întrebat el cu glas molcom.

Am clătinat din cap și i-am luat mâna înmănușată într-a mea.

Ca apoi amândoi să auzim zgomotul răsunând în depărtare.

Bang!

Florian

Soarta mă urmărea.

Motoarele zumzăiau ca un roi de albine deasupra mea. Li se spunea *Der Schwarze Tod*, Moartea Neagră. M-am ascuns în spatele copacilor. Nu vedeam avioanele, dar le simțeam prezența. Prins în capcana întunericului, atât în față, cât și în spate, cântăream opțiunile. Un dispozitiv exploziv a detonat, iar moartea s-a apropiat și mai tare de mine, încolăcindu-mă cu degetele ei de fum.

Am fugit.

Picioarele băteau pasul pe loc, greoaie, deconectate de mintea mea ce alerga nebunește. Îmi impuneam să le mișc, dar conștiința își strângea lațul în jurul gleznelor mele și trăgea zdravăn în jos de ele.

— Ești un tânăr foarte talentat, Florian.

Așa obișnuia să îmi spună mama.

— Ești prusac. Ia propriile tale decizii, fiule, îmi spunea tata.

Ar fi el de acord acum cu deciziile mele, cu secretele pe care le duceam acum în spinare? În mijlocul acestui război dintre Hitler și Stalin, oare mama mea m-ar considera în continuare un tânăr plin de talent sau, din contră, un infractor?

Sovieticii m-ar ucide. Dar în ce fel m-ar tortura mai întâi? Naziștii m-ar omori, dar numai în cazul în care ar descoperi planul meu. Cât timp avea să mai rămână un secret? Întrebările mă propulsau înainte, biciuind crengile din pădurea înghețată, care se dădeau din cale. Mi-am încleștat o mână pe șold și cealaltă pe pistol. Durerea se întetea cu fiecare respirație și cu fiecare pas, făcând sângele să se prelingă din rana deschisă.

Zgomotul motoarelor s-a estompat. Fugeam de zile în șir, iar mintea mea era la fel de slăbită ca și picioarele. Vânătorul urmărea prada istovită și stoarsă de vlagă. Trebuia să mă odihnesc. Durerea m-a făcut să încetinesc ritmul, ajungând să alerg ușor, ca în cele din urmă să merg la pas doar. Printre arborii deși am ochit un beci de depozitat cartofi acoperit cu ramuri de copaci. Am sărit înăuntru.

Bang!

Emilia

Rușinea mă urmărea.

M-aș odihni o clipă. Mi-ar prinde bine, nu-i așa? M-am lăsat să alunec pe solul rece și dur spre fundul beciului. Pământul s-a cutremurat. Soldații erau aproape. Trebuia să mă urnesc din loc, dar eram atât de obosită. Fusese o idee bună să pun ramuri peste gura pivniței? Oare? Nimeni nu s-ar abate atât de mult din drum. Sau poate că da?

Mi-am tras căciula roz din lână pe urechi și mi-am strâns haina în jurul gâtului. Chiar dacă aveam straturi peste straturi de haine, era o zi friguroasă de ianuarie, cu un ger mușcător. Nu-mi mai simțeam deloc degetele. Șuvițele de păr, înghețate bocnă și lipite de guler, mi se rupeau când îmi întorceam capul. Așa că m-am gândit la *August*.

Mi s-au închis ochii.

Ca apoi să se deschidă din nou.

Și am văzut un soldat rus.

S-a aplecat asupra mea cu o lanternă, împungându-mă ușor în umăr cu pistolul.

Am sărit ca arsă, dându-mă înapoi cu disperare.

— *Fräulein*, a rânjit el, încântat că eram încă în viață. *Komme Fräulein*. Câți ani ai?

— Cincisprezece, am răspuns eu în șoaptă. Te rog, nu sunt nemțoaică. *Nicht Deutsch*.

Nu m-a ascultat, nu m-a înțeles, sau nu i-a păsat. Și-a îndreptat arma spre mine și mi-a smucit glezna.

— Șșșș, *Fräulein*.

Mi-a împlântat arma sub maxilar.

Respectiv: L-am implorat. Mi-am încrucișat mâinile pe pântec și am cerșit îndurare.

A făcut un pas înainte.

Nu. Așa ceva nu avea să se întâmple. Mi-am întors capul într-o parte.

— Împușcă-mă, soldat. Te rog.

Bang!

Alfred

Frica mă urmărea.

Dar noi, bravii soldați, alungăm frica cu o simplă mișcare din încheietura mâinii. Îi rădem fricii drept în față, o lovim cu vârful piciorului azvârlind-o de cealaltă parte a drumului, ca pe o piatră. Da, Hannelore, îmi compun aceste scrisori mai întâi în minte, deoarece nu pot să îmi abandonez camarazii ori de câte ori mă gândesc la tine.

Ai fi mândră de partenerul tău vigilant, marinarul Alfred Frick. Astăzi am salvat o tânără femeie care era cât pe ce să cadă în mare. Nu a fost mare lucru, totuși, dar ea a fost atât de recunoscătoare încât s-a agățat de mine și nu mai voia să îmi dea drumul.

— Mulțumesc, marinarule!

Murmurul ei cald îmi stăruie în urechi. Era destul de frumoșică și mirosea a ouă proaspete, dar erau multe fete drăguțe și recunoscătoare pe acolo. Oh, nu îți face griji. Tu și puloverul tău roșu aveți întâietate în gândurile mele. Cu câtă tandrețe mă gândesc, fără încetare, la zilele petrecute împreună cu Hannelore a mea, în puloverul ei roșu.

Mă simt împăcat sufletește că nu ești aici să vezi toate astea. Inima ta atât de sensibilă nu ar suporta condițiile perfide de aici, din portul Gotenhafen. Chiar în clipa de față, păzesc niște explozibili periculoși. Îmi servesc bine patria, Germania mea. La doar șapte-sprezece ani, sunt mai viteaz totuși decât cei care au dublul vârstei mele. Se vorbește despre o ceremonie cu onoruri militare, dar sunt prea ocupat să lupt pentru Führer ca să accept distincții militare. Onorurile sunt pentru morți, le-am spus eu. Trebuie să luptăm cât mai suntem încă în viață!

Da, Hannelore, am să o dovedesc întregii Germanii. În mine sălășluiește un adevărat erou.

Am renunțat la scrisoarea din minte și m-am ghemuit în depozitul de muniție sperând ca nimeni să nu mă găsească. Nu voiam să ies afară.

Florian

Stăteam în beci, cu arma ațintită asupra rusului mort. Nu mai avea partea din spate a craniului. L-am rostogolit, dându-l la o parte de pe femeie.

Nu era o femeie. Era o fată cu căciulă din lână roz. Și leșinase.

Am scotocit prin buzunarele înghețate ale rusului și i-am luat țigările, plosca de la șold, o bucată zdravănă de cârnat învelit în hârtie, arma pe care o avea și muniția. Purta câte două ceasuri la fiecare mână, trofee colecționate de la victimele lui. Nu m-am atins de ele.

M-am lăsat pe vine în colțul pivniței, rotindu-mi privirea cerce-tătoare de jur împrejurul încăperii reci în încercarea de a da de vreo urmă de mâncare, dar nu am găsit nimic. Mi-am pus muniția în rucsac, atent să nu zdruncin cutiuța înfășurată într-o bucată de pânză. Cutia. Cum de putea un obiect atât de mic să dețină atâta putere? S-au purtat războaie chiar și pentru mai puțin de atât. Oare eram realmente pregătit să mor pentru ea? Mi-am înfipt dinții în cârnatul uscat, savurând saliva care mi-a inundat gura.

Pământul a vibrat ușor.

Rusul nu era singur. Urmau să apară și alții. Trebuia să plec.

Am deșurubat dopul ploștii ce aparținuse soldatului și am dus-o la nas. Vodcă. Mi-am deschiat paltonul, apoi cămașa, și mi-am turnat alcoolul pe șold. Din pricina intensității durerii, mi-a trecut un fulger prin fața ochilor. Carnea mea sfârtecătă se opunea cu îndârjire pulsând, făcându-mă să mă zvârcolesc de durere. Am tras adânc aer în piept, mi-am mușcat limba ca să nu zbier și am torturat rana adâncă cu restul alcoolului.

Fata a început să dea semne de viață jos, pe pământ. Capul ei a zvâcnit într-o parte, ferindu-și astfel privirea de rusul mort.